

DARÁNYI SÁNDOR

Függő

A széttartó személyiségek.
A sok megszűnő szárnyvonal.
A táj szépsége szinte éget,
és minden resti zárva van.

Bádoghuzásra puska lő itt.
(A díszlet még a régi fess.)
Már rég magától értetődik,
bár semmi nem természetes.

Valami még meg kell szakadjon,
hogy átüssön rajta a vér,
mint terpentint út át a rongyon;
a föld sovány és ösztövért.

Valami még nincsen fölászva –
fennakadtál a levegőn,
mint szaltó fagy a zuhanásba,
s kitér a keresett merőn.

Boldog Orpheusz

Már őt vezeti lenge asszony-árny
a felvilági porfír-kaptatón.
Minden bazaltér megkövült talány,
zárványát ölelő kihűlt eón.

A többsincs út, a lélynemlakta táj,
e majdani, dalában összefügg,
de kiszakadni sem akar talán,
csak lenni, jeltelen és mindenütt –

már nem hajszálon múlik élete;
és már királyfi, nem halálfia,
s e sok pohár, nézd, mind félig tele,
és többé nem kell megszólalnia.

A kígyó torkában

Az egy furcsa földrész: onnan senki se ír,
vagy ha mégis, csak általánosságokat, pedig
az emlékezet kontinense; de a belháborúikba nem lehet
beavatkozni, az előidő

ott cseppfolyósodik bennük, a dühben, hogy tégy valamit végre,
különben megteszik ők, ez az önállósult kétely
süt át mindenükön. Túléltek, mert muszáj,
de a dac meg a szégyen, nem vált még el a jó a pocséktól,
keveset kell látni elégnek, dicsérni a képzeletet,
lehetőség országát ecsetelni; elnyeli folyton a merev-
pillantásu való.